

LUIS MARTÍN
PRÒLEG D'EVARIST MURTRA

QUAN VÀREM SER ETERNES

**ANATOMIA
DEL BARÇA
DE PEP
GUARDIOLA**

LUIS MARTÍN

PRÒLEG D'EVARIST MURTRA

**QUAN VÀREM
SER ETERNES**

**ANATOMIA DEL BARÇA
DE PEP GUARDIOLA**

TRADUCCIÓ D'EVA RAVENTÓS

grup62

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu reproduir algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

© del text: Luis Martín, 2023

© de la traducció: Eva Raventós

Primera edició: abril de 2023

© Editorial Planeta, S. A., 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona (Espanya)

Edicions 62 és una marca registrada per Editorial Planeta, S. A.

Aquest llibre es comercialitza sota el segell Edicions 62.

www.planetadelibros.com

ISBN: 978-84-19430-08-3

Depósito legal: B. 1.265-2023

Impressor: Liberdúplex

Impressió a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre està qualificat com a paper ecològic i prové de boscos gestionats de manera sostenible.

SUMARI

Pròleg d'Evarist Murtra	9
1. El dia que va néixer la Valentina. <i>Joan Patsy</i> <i>el va avisar mentre menjava cigrons</i>	11
2. El primer fitxatge. <i>Una trucada a Tarifa</i>	15
3. Nascut per a la banqueta. <i>De Santpedor des del 1714</i>	21
4. La gran decisió. <i>Càsting per a una baqueta</i>	25
5. La psicologia del líder. <i>Com podem guanyar-ho tot</i> <i>sense tornar-nos bojós</i>	41
6. «Dissabte debutes» <i>Busi o la valentia del Pep</i>	49
7. «Manel, busca vestits d'home» <i>Res no fou</i> <i>tan senzill com sembla</i>	59
8. La banda sonora. <i>Torna-la a passar, Xavi</i>	67
9. Un cotxe per als nens <i>Quan el Pep feia de Johan</i>	77
10. «Estàs borratxo o què?» <i>Puyol o l'honor d'un braçalet</i>	81
11. L'ànima d'iniesta. <i>Xampany a Londres</i>	87

12. «Necessito que m'ajudis a guanyar la Copa d'Europa»	<i>De Barbastre a Roma</i>	93
13. Una copa amb José.	<i>La nit que l'àrbitre es va oblidar el xiulet</i>	99
14. El dia del puto amo.	<i>The fucking master</i>	115
15. I Pedro va pujar al tren.	<i>Un volcà, un parany i 75 coixins</i>	131
16. La nit del Palau.	<i>I ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí</i>	151
17. El dia que van ser eterns.	<i>La sort de tenir Messi</i>	163
Annex: Les xifres de l'era Guardiola.		
	<i>Fabes contades</i>	203
Agraïments		213
Índex onomàstic		215

CAPÍTOL 1

EL DIA QUE VA NÉIXER LA VALENTINA

Joan Patsy el va avisar mentre menjava cigrons

El 5 de maig del 2008 la temperatura va oscil·lar entre els 18 i els 22 graus a Barcelona. Va ser un típic dia de primavera; a estones assolellat, a estones una mica ennuvolat. Poc després de les vuit de la tarda, Cristina Serra, la companya de Pep Guardiola, va notar que es posava de part. Tenia experiència, era el seu tercer embaràs, així que no va perdre les bones formes: va trucar a qui era la seva parella des de feia gairebé quinze anys, el pare de la Maria i del Màrius, els seus dos fills grans; va deixar els nens amb l'Hermínia (la senyora que els ajuda des que la Francesca, la germana de Guardiola, l'hi va presentar al Pep, que llavors era jugador del *Dream Team*, quan va anar a viure al seu primer pis, al carrer de Muntaner), i, de camí a la clínica on tenia previst parir, va trucar als seus pares, que estaven tancant el seu negoci a Manresa, per avisar-los.

Un cop solucionats els tràmits d'ingrés a l'hospital, la Cristina no va trigar gaire a donar a llum: acabat d'estrenar el dia 6, cap a la una de la matinada, va néixer la Valentina, un bonic bebè que va pesar poc més de tres quilos.

—Jo aquestes coses sempre les he solucionat molt ràpid —diu fent broma la Cristina, la dona de qui llavors era entrenador del filial del Barcelona, recordant els seus tres parts gai-

rebé vint anys més tard, a la nova casa de la família, situada al nord de Barcelona, sota la muntanya del Tibidabo, amb unes impressionants vistes de la ciutat.

El 6 de maig, el dia que va néixer la Valentina, Barcelona va despertar-se amb el cel ennuvolat. A l'habitació de la Clínica Dexeus on la Cristina es recuperava del part, la Valentina dormia i el seu pare la mirava amb els ulls plens d'amor. A mig matí va arribar Joan Laporta, el president del FC Barcelona, amb unes flors, un regal i una notícia.

—Sí, va ser en aquell moment que em va dir que la Junta havia decidit que a partir del 30 de juny Frank Rijkaard no continuaria com a entrenador. En un dinar al restaurant Drolma amb Evarist Murtra, que llavors era directiu del club, ja m'havia avisat que, si allò succeïa, si decidien que Rijkaard no continuava, jo seria l'escollit. I aquell matí em va comunicar que la decisió estava presa, que jo seria l'entrenador del Barça —recorda el Pep.

—Que què vaig dir? Res. Jo feia molts anys que sabia que allò passaria. De fet, quan feia poc temps que ens coneixíem ja em va avisar que algun dia seria entrenador i en aquell moment jugava al Barça, així que jo ja sabia que allò podia passar —recorda la Cristina.

—Jo era entrenador del B perquè havia baixat a tercera i Alexanko, que feia de coordinador del futbol base del club, em va oferir el càrrec. Però hauria entrenat l'Infantil B durant deu anys si m'haguessin ofert entrenar l'Infantil B durant deu anys. Jo només volia entrenar; des dels vint-i-cinc anys sempre he dit que volia entrenar —assegura el Pep.

Laporta explica que aquell matí, a l'habitació de l'hospital, va donar-li al Pep algunes explicacions dels motius que havien fet que la Junta l'escollís per substituir Rijkaard i que el de Santpedor li va tallar el discurs:

—Va dir-me alguna cosa així: «Oblida-te'n. Em poseu a mi perquè sabeu que sortirà bé».

I va sortir bé.

Va sortir tan bé que durant les quatre temporades que Guardiola va entrenar el FC Barcelona, dels 247 partits que l'equip va disputar en va guanyar 179 (el 72,4 % dels partits jugats) i només en va perdre 21 (un 8,5 % del total dels partits disputats); va marcar 638 gols (una mitjana de 2,58 gols per partit) i va encaixar-ne 181 (és a dir, 0,74 per partit), i va aconseguir catorze títols: tres Lligues i un subcampionat, dues Champions League, dues Copes del Rei, dos Mundials de Clubs, dues Supercopes d'Europa i tres Supercopes d'Espanya.

—Ens va dir que si li fèiem cas i corriem seríem campions —explica Carles Puyol, el capità d'aquell equip—. Un dia, a la xerrada abans del partit contra l'Estudiantes de la Plata a Abu Dhabi, a la primera final del Mundial de Clubs, va dir: «Ho heu guanyat tot, però si guanyeu avui, sereu eterns». I vam guanyar. Però va ser ell qui ens va fer eterns.

—Alguna cosa vam fer bé quan encara es continua parlant d'aquell equip. No va ser fàcil, però sí que tinc la sensació que vam fer alguna cosa bé —declara Guardiola mirant enrere i recordant les quatre temporades en què va ser entrenador del Barça.

CAPÍTOL 2

EL PRIMER FITXATGE

Una trucada a Tarifa

—Quan el Jan em va dir que seria l'entrenador ens vam quedar una estona a l'habitació, parlant amb la Cristina. Crec que portava un regal per la Valentina; no ho sé, no ho recordo bé perquè vaig desconnectar i vaig començar a pensar en què necessitava per a l'*staff* si havia de ser l'entrenador del Barça —recorda Guardiola.

»El primer que vaig pensar és que aniria de puta mare, i després vaig començar a pensar en la gent que havia treballat amb mi, en netejar el vestidor de vicis, en portar cares noves i fitxar Lorenzo Buenaventura, perquè la resta de persones a qui necessitava o bé ja treballaven al club o bé sabia segur que podrien venir.

»Després vam anar a dinar al restaurant de Fermí Puig. Recordo, això sí, que pel camí em vaig recordar de Joan Patsy, el vaig trucar. Ell m'havia dit cinc mesos abans que això passaria, que jo seria l'entrenador del Barça, i no me'l vaig creure. Li vaig dir que era boig.

»Doncs al dinar sortint de l'hospital, no ho sé, potser hi eren Txiki i Yuste, no ho recordo gaire. Hi havia algú més que el *presi*, això segur. Igual va venir Ferran Soriano. El cas és que quan tornava a casa per recollir la Maria i el Màrius per

portar-los a l'hospital vaig trucar a Lorenzo Buenaventura. De fet, la primera contractació que vaig demanar-li a Txiki va ser la seva. Però també va passar el mateix quan vaig arribar al Bayern i quan em vaig reunir amb Txiki per fitxar pel City: el primer fitxatge sempre és el Loren.

—Home, només l'has de conèixer per entendre-ho —sentència Mikel Arteta, l'actual entrenador de l'Arsenal.

Es van conèixer a Manchester i van fer-se parella de fet, perquè tots dos vivien sols, així que compartien inquietuds i somnis. I si pogués se l'enduria a Londres, segur.

—És el millor *by far* —declara Domènec Torrent, que va treballar amb ell a Barcelona, a Múnic i vestit de blau—. A veure qui és el guapo que desmenteix el Pep.

El cas és que aquesta és la història. De fet, tot va començar a Las Rozas, quan Pep Guardiola va fer el curs d'entrenadors. Quan va arribar l'hora dels comiats, el Pep es va acostar a qui havia estat el seu professor de preparació física, un tal Lorenzo Buenaventura. Va donar-li les gràcies per tot el que havia après i el va avisar:

—Quan entreni un bon equip, si algun cop ho aconseguixo, et trucaré perquè treballem junts.

Lorenzo Buenaventura li va respondre:

—Mira, això m'ho han dit molts i després mai no em truca ningú.

El Pep va insistir:

—Jo et trucaré.

I li va trucar. La tarda que va néixer la Valentina, la tarda que Laporta el va nomenar entrenador del Barça. Va ser el primer que va fer, el seu primer fitxatge, encara que Txiki —coses de l'edat— no se'n recordi.

—Sincerament, aquell estiu vaig reunir-me tants cops amb el Pep que t'enganyaria. Vam dinar o sopar cent cops a Cal Tito, el restaurant de Vilassar, això ho recordo. El Pep havia llogat una casa a Sant Andreu de Llavaneres i jo vivia

a Premià, així que ens parava a mig camí i, a més, s'hi menjava de puta mare. Però el dia que em va dir: «Hem de fitxar el Loren» no el recordo, la veritat. Sí que va ser al principi, això segur. Recordo que li vaig dir: «Llavors, si fitxem el Loren, puc comptar amb el Paco Seirul·lo per a altres coses, oi?» —explica l'actual director esportiu del Manchester City.

El Pep gairebé va tenir un cobriment.

—No, no, en Seirul·lo es queda amb mi —va respondre.

Així que va haver-hi molta gent treballant a l'àrea de la preparació física i mai no va sobrar ningú. A més de Paco Seirul·lo, l'inventor de la preparació física a Espanya, el referent absolut de la metodologia del futbol de Cruyff adaptada al treball diari —amb pilota, esclar—, que ja treballava al primer equip, i Miquel Cos, va arribar Lorenzo Buenaventura, el rei del gimnàs, i el Pep va dur del filial Aureli Altimira, que va aportar il·lusió i esforç. Amb el temps va arribar més gent, a més dels fisioterapeutes que completaven l'equip de l'àrea física.

—No començava mai un entrenament fins que el Pep no parlava amb el Paco —recorden personal i jugadors del club.

Tots saben per què. Lorenzo Buenaventura també.

—Cada dia tenia una resposta, per més estranya que fos, per complicada que fos la pregunta del Pep —reconeix.

—Es coneixien des de feia tant temps que ja ni es parlaven —declara Unzué—. El Paco sempre anava una passa per davant dels altres. És un savi i sempre et dona una solució que et destrossa, perquè és profundament lògic.

El dia que Pep Guardiola va convidar Lorenzo Buenaventura a fitxar pel Barça l'andalús estava negociant amb el Madrid. Treballava al Cádiz, però el Real Madrid volia muntar un grup de preparadors físics liderats per ell per organitzar una mena de ciència de l'esport. Havia parlat dos o tres cops amb gent del Madrid.

—Serien les cinc de la tarda. La conversa no va durar gaire: «Et vaig dir que et trucaria i t'estic trucant. Vens al Barça amb mi?». Jo li vaig dir que estava parlant amb el Madrid, però que sí, que me n'anava amb ell al Barça. És tot el que recordo.

Per descomptat, no van parlar de diners. Per què ho haurien de fer?

—Era un repte fantàstic. A més, quan l'hi vaig comentar a la meva dona només em va dir: «Si no hi vas, t'envio a puntades de peu a Barcelona. Te'n vas al Barça amb el Pep sí o sí». És a dir, que tampoc tenia gaires opcions.

Buenaventura recorda que el plantejament del Pep era bàsic:

—Em va dir que volia intervenir molt en les normes del primer equip, fer entrenaments molt dinàmics, però que ho havia de parlar amb el Paco, que hauria de treballar amb el futbol base i que pencaïem molt. Després vaig parlar amb el Paco, tots dos sols, i va anar de puta mare. Ja el coneixia, esclar, i sabia que, havent begut tots dos de les mateixes fonts, era impossible que no ens entenguéssim. El Paco era, per dir-ho d'alguna manera, el més gran de la meva secta. Jo ja era gat vell, portava molts anys treballant, però el Paco era un referent absolut. Jo, per dir que havia treballat amb el Paco, me n'hagués anat a Manchester —diu rient un gadità que porta set anys al City.

»Cada cop que parlem amb ell, el Pep i jo li demanem que vingui a Manchester i sempre ens diu el mateix: “En avió i amb el fred que fa? Ni de conya!”. I sempre li responem el mateix: “I, com sempre, Paco, tens raó”, o “Ja vindrem nosaltres a veure't, Paco”. Tinc molt bona relació amb ell i amb la seva dona. Els estimo com si fossin família. Recordo que la seva dona, quan vaig marxar de Barcelona, em va dir tres frases que tinc gravades, per amor. El respecto com només es pot respectar el millor. Perquè és el millor. I el que vam viure junts només ho sabem nosaltres. Van ser uns anys irrepetibles.

Buenaventura afirma que el Pep va donar-li la volta a tot, en mil detalls. Sosté que ells només van ajudar-lo a portar a terme els seus plans. A la preparació física va incorporar un dietista i un fisiòleg i va mantenir la psicòloga. Va exigir a l'equip que mengés bé, que es cuidés. Per descomptat que alguns futbolistes ja ho feien de sobres, però per si de cas...

Alguns recorden que Messi sortia molt amb Ronaldinho, i el Pep li va fer un canvi de cromos: «Tu et cuides, pel teu bé, i jo et cuido, pel bé del Barça». Aquell era el lema, segons recorden alguns dels seus col·laboradors.

—Sí, era més o menys això —declara Loren—. Ell sempre deia que el que és bo per al Barça és bo per a nosaltres.

Van arribar metges de la Universitat de Granada, de Pamplona... Van buscar l'excel·lència per tal que el jugador rebés el millor tracte possible. No només van començar a esmorzar i a dinar a la Ciutat Esportiva, sinó que es va tenir cura de l'alimentació també després dels partits. No només es va començar a menjar després dels partits al Camp Nou, o de camí a l'aeroport, quan jugaven fora, sinó que també van suprimir-se les concentracions i es viatjava el mateix dia del partit. Es va responsabilitzar al màxim el futbolista. Va fer moltes coses més enllà dels partits i de la pissarra. Hi havia matins que l'equip, si jugava al Camp Nou, feia feina d'activació física o d'estratègia.

—Va fer moltes coses innovadores. Ho tenia claríssim, i ens tenia a tots megatensos. Ens va fer recuperar la il·lusió —diu Xavi Hernández.